

staltninger som knytte sig til det, at en Epidemi skal tages under offentlig Behandling som saadan, kan der ikke være Tale om at anvende i dette Tilfælde, der her foreligger. Det er saa aldeles klart, at dersom man vil komme nærmere ind paa det og drøfte de Befolminger, og de andre Ting, der følge hermed, vil man ganske sikkert slet ikke i Thinget kunne faae Flertal for at drage disse Tilfælde ind under Reglerne om Epidemier. Det er Regler, som maa knytte sig til dette enkelte Tilfælde, hvor der endnu ikke er nogen Epidemi, og hvor man ikke veed, om der vil blive nogen Epidemi, men hvor man for Forsigtigheds Skyld maa tage forskellige Forholdsregler for at forhindre, at der kommer en Epidemi. Jeg ser ikke, at de Forholdsregler, som der er Tale om i §§ 8 og 9 kunne siges i nogen Grad at være generende for Befolkningen eller forbyde Befolkningen at indrette deres private Drift saaledes, som de tro, det er til deres Fordel. Jeg ser slet ikke, hvorledes de Regler, der der indeholdes, kunne komme i Kollision med Folks Ret til at indrette sig, som de tro, det er bedst for dem selv, men selv det vil jeg ikke anerkende, at man skal være udelukket fra at gribe ind i. Vi maa huske paa, at det kan være meget godt, at det konvenerer Folk at indrette sig paa en vis Maade, men er det til Skade for Andre maa der gjøres Indskrænkninger deri. Alle de Forholdsregler, der er Tale om i denne Lov, hvor man kan komme i Strid med den Enkeltes Handlemaade, er jo Forholdsregler, som træffes til de andre Folks Nytte, som ho der paa Stedet. De ere jo ogsaa Landboere, og det er ligesaa magtpaaliggende for dem som for den vedkommende Eier af Meieriet, ja det kan ogsaa være magtpaaliggende for ham at afværge Sygdom fra sig selv. Det er jo Forholdsregler, som træffes udelukkende i Landbefolkningens egen Interesse, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at selv om man vil sige, at for de Vedkommende, som ere interesserede i Meierierne, er det mere magtpaaliggende at være fri for at træffe disse Forholdsregler, saa maa jeg dertil svare, at der er mange andre Mennesker, som ikke ere det, og de have en vis Ret til ogsaa at blive beskyttede mod Epidemien. Jeg tror ikke, at man kan paa nogen Maade paavise, at der i Lovforslaget, navnlig dersom Mindretallets Endringsforslag, skulde blive vedtagne, findes Noget som kan siges at gaa den Enkeltes Handfrihed for nær, og navnlig mener jeg her at maatte gjøre opmærksom paa, at det ligeledes er en Feiltagelse, naar man talte om at Mindretallets Forslag skulde medføre Politi-

tilsyn. Det gjør det ikke, det medfører Tilsyn men ikke Politisyn, nemlig Tilsyn af Sundhedskommissionerne eller af de Mænd, som Sogneraadet maatte udmelde til at føre Tilsynet, hvor der ingen Sundhedskommission er, men det medfører ikke noget Politisyn, og det er ikke noget Bevis derfor, naar man henviser til at Lovforslaget foreskriver offentlig Politiretsbehandling af de Bødesager, der kunne foranlediges ved Loven; thi den offentlige Politiret er en Ret, en Domstol, og det kan ikke være anderledes, end at, naar man foreskriver visse Regler, der skulde iagttages og bestemmer Multer for at sikkre deres Gjennemførelse, saa maa der tilsidst være Afgang til at gaa til Domstolene. Det er altsaa ikke Politiet men Domstolene, der afgjør disse Bødesager. Det er en Forvægling, en urigtig Benyttelse af Ordet Politi, naar man, fordi det er Politiretsbehandling tror, at det er Politiet som saabant, der dømmes eller afgjør disse Sager. Det er Retten, det er Domstolene man gaar til. — Forsaavidt man har villet gjøre gjældende, at der kun for enkelte Syssitaters Vedkommende foreligger Beretninger om Epidemier, der have deres Udspring fra Mælken i Meierier, saa vil jeg dertil sige, at det dog er for sildig at kaste Brønden til, naar Baret er drukket, og hvorfor skal man vente til, at der fra alle Landets Dele er indkommet lignende Beretninger. Gjør man Intet, komme de nok. Men det Naturlige er dog, naar der foreligger saa mange Vidnesbyrd om, at Skade kan foranlediges paa den Maade, saa at sætte sig i Bevægelse i Tide for at forebygge, at saadan Skade skal ske i større Omfang end hidtil. — Det staar for mig saa aldeles klart, at hvis man ikke i Sager, som disse, vil forlade sig paa Lægevidenskabens Vidnesbyrd hører Alt op, saa kan man slet ikke længere tale om nogen Sundhedslovgivning eller om Virksomhed paa Sundhedsvæsenets Omraade. Den maa ligesom enhver anden Gren, der støtter sig til en Videnskab, gaa ud fra, at dens Resultater ere paalidelige, og ikke saadan uden videre kunne tilside sættes, fordi man mener, at Lægerne tidt tage feil o. s. v. Jeg tror, at man der maa holde sig paa de givne Forudsetninger, nemlig at vi maa i lægevidenskabelige Spørgsmaal stole paa de lægevidenskabelige Autoriteter. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at der, i hvad, der er fremkommet, ikke ligger nogen Grund til at indtage nogen anden Stilling til denne Sag, end, saaledes som jeg har tilbadt mig at anbefale — som Sagen nu er kommen til at staa — at stemme for Mindretallets Forslag.